

Katarína Löfflerová Balatoni Nyaraláson A Családjával

Ez a kép 1928-ban készült Siófokon, ott voltunk nyaralni. Az édesanyám, Vidor Józsefné [szül. Hahn Anna] ül, a húgom, Erzsébet (jobbra) és én (balra) pedig mögötte állunk. A többiek alkalmi ismerősök. A felvételt egy vándorfényképész készítette, ugyanis akkoriban gyakran leállították a fürdővendégeket.

A század elején leggyakrabban a Balatonra jártunk nyaralni, itt volt a kedvenc üdülőhelyünk. Nem minden évben utaztunk le Balatonra, azt nem engedhettük meg magunknak, annak ellenére, hogy

nem volt túl drága mulatság. Olcsóbb szállodában laktunk, nem pedig luxusszállodában. A fürdőszobát nem igényeltük, mert ott volt a Balaton. A cseh korona nagyon erős volt akkor, úgyhogy a család számára egy balatoni nyaralás anyagi szempontból nem jelentett túl nagy megterhelést. Csehszlovákiában jobb gazdasági viszonyok között éltünk, mint az akkori Magyarországon. Az anyámat ott, ahol laktunk -- mindig egy bizonyos szállodában volt egy szobánk kibérelve, ahol valutával lehetett fizetni --, 'szokolos' nagyságának nevezték. Magyarországon a cseh koronát nevezték "szokol"-nak.

A Balaton, ahol a legszívesebben nyaraltunk, nagyon szép, nagyon jó és tiszta volt. Rengeteg fényképem is maradt róla. Balatonra volt egy nagyon jó vonat. Nem is kellett átszállni, ezzel a vonattal el tudtunk menni Boglára vagy Fonyódra. Persze nem Siófokra, hanem Boglára, mert az lényegesen olcsóbb volt.

A nyaralás egyébként 50-60 százalékban mindenütt egyforma volt. A családok egyformán éltek. Háromféle nyaralás volt. Az első az volt, hogy itthon ült az ember. Járt a Duna-uszodába úszni vagy a strandra, a Lidóra. Ott az ember vett egy szezonjegyet. A szezonjegy abból állt, hogy lent, a Duna-parton -- fönt voltak a kabinok és medencék, de lent, a Duna-parton négyszögletes sátrakat állítottak fel --, tehát lent, a Duna-parton az ember egy szezonra ki tudott egy ilyen sátrat bérelni, és akkor ott tartózkodott. Bevitt oda magának egy összecusukható széket, ott élt. Szép időben az ember mindennap kiment oda. Ez volt az egyik formája a nyaralásnak, ez volt a gyakoribb formája. A másik formája az volt, hogy az ember fölment két hétre a Tátrába. Méghozzá nem is a Magas-Tátrába, az Alacsony-Tátrába jártunk. Korytnicára jártunk például, Rózsahegyet jól ismertem, az ember bement Rózsahegyre, és az más volt, mint Pozsony. És a harmadik lehetőség volt a Balaton. Tulajdonképpen ezt kellett volna rögtön a másodiknak mondani, mert nagyon gyakran voltunk ott.